

Can Rafart (La Joyosa)

Vallromanes

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de la Marinada, 5
Emplaçament: Camí de Can Lladó

Coordenades:

Latitud: 41.53694
Longitud: 2.29846
UTM Est (X): 441481
UTM Nord (Y): 4598603

Classificació

Número de fitxa: 08296 - 41
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Modernisme
Segle: XX
Any: 1914
Autoria de l'element: Ubald Iranzo Eiras
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal i física
Observacions protecció: Catàleg Bens a Protegir POUM 2008. E-54. Edifici. BCIL.
Número inventari: Si (IPA núms. 13,14 i 16).
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 001A09100
Autoria de la fitxa: J.Montlló/M.Bosch (ACTIUM SCP)
Data de registre de la fitxa: dt., 30/04/2002 - 02:00

Descripció

Torre d'estiueig que conserva, en part, la tipologia d'algunes masies: teulada a doble vessant i un cos central, també de doble vessant i més elevat. Té quatre plantes. La part de baix de la casa forma un porxo tancat per tres arcs irregulars i un d'ells sobreposat als altres dos. Unes escales laterals condueixen a una terrassa del segon pis, amb una barana de maó, que està coberta a la part esquerra per una altra terrasseta aixecada sobre unes columnes de maó vist en espiral.

La part baixa de la casa està feta de pedra vista, i la resta és arrebossada. Hi ha decoracions i complements fets de mosaics a base de rajoles trencades. Tant els balcons com les finestres són coronades amb diferents esquemes geomètrics. Sobre això hi ha un plat ceràmic emportat. Les xemeneies també estan recobertes de picadís de rajoles, així com el nom de la casa (Joiosa 1914) i un rètol de benvinguda, sobre la porta d'entrada, que diu "Ave Maria".

Sobre l'angle dret del mur de la façana es veu un element decoratiu de pedra en forma de gàrgola, però que en realitat no en fa la funció, ja que no rep cap canaló d'aigua. Actualment serveix de suport per a una cistella de ferro forjat i serveix de làmpada.

Sobre l'angle esquerre del mur de la façana hi ha una fornícula amb pinacle de pedra d'estil neogòtic (element característic del modernisme) que emmarca la figura d'un sant.

Al costat de l'entrada del primer pis hi ha una capelleta amb un mosaic de 12 rajoles, emmarcades per una sanefa de ceràmica, que representa la Mare de Déu de Montserrat amb el Nen. Al damunt hi ha una teuladeta d'obra, de dues aigües i a la part inferior una cartela destinada a posar-hi flors o ciris.

A l'interior destaca una capella que s'afegí als anys 30, però no es va poder acabar per l'esclat de la Guerra Civil.

L'entorn de la casa està ajardinat i forma un conjunt harmònic. Hi ha un pou i una font d'estil imitant el modernisme.

Observacions:

La falsa gàrgola, la fornícula amb el sant i aquesta capelleta, tenen fitxes individuals en l'inventari del Servei de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat; però nosaltres hem cregut més convenient unificar-ho, indicant en el camp de protecció els números donats en l'IPA.

Protecció: estava protegida per les anteriors Normes subsidiàries de planejament municipal.

Segons García-Pey (2003:249), a la part del darrere del primer pis es troba la capella del Sant Spirito, dotada d'altar, capelleta pel sant i un cor a l'entressolat.

Història

La casa és un encàrrec del pare de l'actual propietària, el mestre Sebastià Rafart Llates, compositor i director d'orquestra i autor del cant a Vallromanés, que volia fer-se una casa modernista. Per aquest motiu, també es coneix amb el nom de Can Rafart. També es coneix com a Vila Joiosa -per influència de la vila alacantina- a suggeriment de l'arquitecte. Rafart fou un amant de les antiguitats i gran col·leccionista. Part de la seva col·lecció es conserva a l'interior d'aquesta casa. Hi ha força mobiliari antic, destacant una calaixera de noguera de 1763 i quatre llits olotins de 1700. També hi ha armes, ceràmiques, quadres, gravats. Destaca un missal de grans dimensions del segle XIV.

Quan esclatà la Guerra Civil foren requissades totes les antiguitats i traslladades a Granollers per fer-ne exposició pública juntament amb d'altres col·leccions requissades. Però al finalitzar la Guerra van rebre notificació de les autoritats pertinents per què anessin a recuperar les seves pertinences, en un fet poc freqüent.

Pel que fa a l'arquitecte, Ubald Iranzo, sabem que estudià a Barcelona i es llicencià l'any 1879. Fou cap de

Bibliografia

ANDRÉS BLANCH, Rosa Maria (1982) Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. El Vallès oriental. Generalitat de Catalunya. Barcelona.

DICCIONARIO RÀFOLS DE ARTISTAS DE CATALUÑA, BALEARES y VALENCIA. Vol. II , pàg. 583.

GARCÍA-PEY, ENRIC (2003). Vallromanes. Noms de lloc i casa. Ajuntament de Vallromanes.

